

FYAM-KLUMMEN

Når man stikker næsen frem...

En ung almenmediciner skriver i hvert nummer af Practicus en FYAM-klumme om et valgfrit tema.

I min sidste klumme havde jeg fået nok af dårlige oplevelser på mine hospitalsophold med kolleger, som tydeligt var ligeglade med – eller endda irriterede over – uddannelse på afdelingerne og særligt over for os AP-læger.

Folk op af stolene

Jeg havde efterfølgende flere gode samtaler med flere af mine kollegaer. Nogle kunne nikke genkendende til oplevelserne, mens andre var noget overraskede og ikke havde opdaget lignende under deres ophold. Men den samlede vurdering fra alle var, at diskussionen var vigtig og bør tages op på et højere niveau end blot til Practicus' læsere. For både det at kunne give og modtage uddannelse, og det at kunne tale pænt til hinanden, er vigtigt. Og selvom

Practicus' læsere formentlig kunne nikke genkendende til problematikken, så findes den reelle målgruppe for at ændre kulturen i sekundærsektoren ikke hos læserne af dette (ellers rigtig gode!) tidsskrift.

Nej, den målgruppe,

man skal kunne ramme for at få indflydelse på hospitalerne, læser et helt andet tidsskrift end Practicus; de læser Ugeskrift for Læger. Derfor fik jeg nogle måneder senere en tilrettet kronik i dette blad – og det fik folk op af deres stole.

Frygten for kritik

Det kan være svært at turde stikke næsen frem – særligt for yngre læger – på grund af frygten for konsekvenser i vores erhverv. Jeg blev selv endda en smule i tvivl, da jeg genlæste min egen kronik. Ville jeg nu blive stemplet som ham den sure? Misforstod nogle mine motiver? Var jeg for kritisk? Ville den forkerte afdeling nu få kritik? Ville jeg blive fyret? Ja, spørgsmålene har været mange og specielt efter det store fokus, min kronik fik.

Men jeg har ikke fortrudt! Kronikken var nødvendig – jeg var bare ikke forberedt på konsekvensen af at stikke hovedet frem.

Inden for et døgn havde jeg fået flere mails fra kollegaer på tværs af landet. Jeg havde fået en mødeindkaldelse fra min afdelingsledelse. Og jeg var også blevet kontaktet af Lægeforeningen. Av – måske jeg alligevel var for kritisk?

Det er tydeligt, at der er
behov for en kultur-
ændring. Ikke bare for
vores skyld, men særligt
for vores kommende
kollegers skyld.

Rampelyset

Inden for en uge havde min indbakke hobet sig op til over 70 mails fra andre AP-læger og studerende med personlige beretninger om mistrivsel og manglende uddannelse samt konflikter med afdelingsledelser og kolleger. Jeg fik også flere mails med ønsker om samarbejde fra både yngre og ældre kolleger, der støttede op og ønskede at styrke arbejdsmiljøet og organisere sig blandt andet ved at skabe et arbejdsmiljørepræsentantskab i almen praksis. Jeg fik også mails fra studerende, der ønskede oplæg og diskussioner i deres faglige grupper, og fra kollegaer, der rakte hånden frem og tilbød at lytte, hjælpe og videreformidle. Andre faggrupper tog også kontakt og beskrev lignende problematikker og udtrykte ønsker om tværfagligt samarbejde for et bedre miljø på hospitalerne. Flere journalister havde desuden kontaktet mig for opfølgende interviews. Jeg blev endda også på hospitalsgangene mødt af kolleger (jeg på daværende tidspunkt ikke selv kendte), som klappede mig på skulderen og sagde, at 'det var på tide, at nogen sagde noget'.

Kronikken var derudover også slået op på LinkedIn og havde fået mere end 8.000 visninger med en algoritme, der ramte primært læger, sundhedspersoner, hospitaler og ledere. Efterfølgende kom den også på Facebook, hvor Yngre Læger bakkede oftest til op om kritikken. Den blev delt mange gange i forskellige netværk og

grupper, hvor den fik yderligere støttende kommentarer med flere kollegers personlige erfaringer. Ugeskriftets redaktør kontaktede mig endda for at sige, at deres Instagram-profil aldrig før havde fået så meget aktivitet på et opslag. Kronikken blev kaldt modig, nødvendig og stærk.

Fra debat til handling

Derfor var det også med den viden i baghovedet, at jeg (smånerøs for fremtiden) tog til møde med min afdelingsledelse. Men selv her mødte jeg opbakning og ros for at tage bladet fra munden. Jeg blev samtidig også inviteret til ledelsesmøde med direktionen, så jeg kunne fortælle om min erfaring blandt mine kollegaer og fortælle ledelsen, hvad der burde laves om, og – hvis jeg havde mod på det – fortælle om mine personlige oplevelser (som jo desuden allerede stod i evalueringerne af afdelingerne).

Jeg var meget overrasket over den overvældende respons på kronikken og forundret over, at den var nået så langt ud, havde rørt så mange mennesker og fået så stor effekt. Og alt det på blot én uge.

Min tidligere afdeling (som vidste med det samme, at det var dem, der havde udløst kritikken), reagerede også. Ikke officielt – sådan noget gør man jo ikke – men jeg kunne tydeligt fornemme, at cheflægen på afdelingen havde talt med store ord til deres morgenkonference, hvor nogle må have fået sved på panden. For tonen er helt anderledes efter min kronik. Hver gang jeg nu møder læger fra den kritiserede afdeling, har de smilt og hilst (hvis de ikke kiggede flovt den anden vej). Og har jeg skullet arbejde sammen med dem om en patient, tager de sig nu tid til at være venlige, informerende og lære fra sig. Det var et helt nyt syn og bestemt ikke noget, de tidligere gjorde af sig selv.

Er det bare mig, der er "sensitiv"?

Selvfølger var der også kritik – det kommer man jo sjældent udenom. En kollega fra min ovenfor nævnte tidligere afdeling kom noget vævende hen til mig og 'beklagede' min oplevelse, på trods af at han ikke selv synes, at afdelingen oplevedes på den måde. En super akavet samtale, der emmede af, at han ikke var enig. Men jeg tager hatten af for, at han kom ned og talte med mig. Diskussionen er vigtig, om man har oplevet det selv eller ej.

Jeg har derudover modtaget meget få kommentarer på de sociale medier og en enkelt mail, som kunne opfattes kritisk (eller i hvert fald som noget, de ikke selv har oplevet). To kommentarer har lydt på, om det ikke bare var mig, som var sensitiv.

Kulturændring

Jeg er utroligt positiv over, hvor stor en forskel kronikken allerede har gjort på det hospital, jeg er tilknyttet. Tak til alle jer AP-læger, som har delt jeres oplevelser og bakket op. Jeg håber virkelig, at denne debat og den fokus, den har fået på de sociale medier, har medvirket til øget opmærksomhed på dette område. Det er tydeligt, at der er behov for en kulturændring. Ikke bare for vores skyld, men særligt for vores kommende kollegers skyld. Samarbejde er nemlig (også) nødvendigt for rekruttering.

Jeg har i denne proces lært en meget vigtig lektie om mig selv. Jeg er ikke en sur gammel mand, som jeg ellers kaldte mig selv i sidste klumme. Jeg er en læge med en stemme, og den er ikke mindre værd end andres. Og det budskab vil jeg gerne opfordre dig til også at byde ind med. Sæt dig selv først, og vær ærlig og kritisk, hvis du oplever et hospitalsophold, der ikke er optimalt.

Bed om uddannelse. Kræv at blive talt pænt til. Og vær med til at skabe en kulturændring i sundhedsvæsenet. //